

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Chris Smither

Saturday 12 Oct 2019

“Some might call me that,” muses Chris Smither, or one might simply say that the world is lucky because Chris’ songwriting and touring can stand the test of time. **CALL ME LUCKY** is Chris’ 18th and newest record and arguably, his best.

Wat moet je nog zeggen over een levende legende die al zolang mee gaat en de blues leerde in New Orleans van zijn oom en de inspiratie vond bij Lightnin’ Hopkins. Een man die met velen op het podium heeft gedeeld, maar solo vaak op zijn best is. Een muzikant die gecoverd is door velen o.a Bonnie Raitt, waar hij nog steeds mee bevriend is. Deze man moet je gewoon elke paar jaar weer zien. Vandaar dat hij weer op ons podium staat.

Masterclass

Alweer voor de 5^e keer in de geschiedenis van In the Woods was Chris Smither onze gast. Het was langer geleden dan we allemaal dachten toen we hierover spraken tijdens de maaltijd. Maar hoe ouder je wordt hoe sneller de tijd gaat constateerde Chris. Die ons mee nam naar zijn jeugd. Chris woonde op 12-jarige leeftijd een jaar in Parijs en zijn vader ontwikkelde taalcurssussen. Zo kwamen we op zijn taalgevoel. Chris spreekt vloeiend Frans en door een verblijf in Mexico ook Spaans en redelijk Duits door het volgen van een onlinecursus. Maar zoals Chris zei: “Mijn vader had al geconstateerd dat muzikanten sneller een taal op pakken dan de meeste andere mensen. Niet verwonderlijk, om dat het gaat om tonen horen”.

Ook deze keer konden we weer vele gasten verwelkomen uit andere landen om bij ons Chris te zien spelen. Bezoekers uit Duitsland en Denemarken hadden de reis ondernomen naar ons podium. Chris heeft zijn eigen stijl ontwikkeld gebaseerd op zijn grote liefde de blues, maar is niet dogmatisch gebonden aan het idioom van deze muziek soort. Hij vertelde tijdens de show dat hij geobsedeerd was geweest met de muziek van Fred McDowell, Robert Johnson, Lightnin’ Hopkins en vele anderen. En dat hij in het begin niets anders speelde en één van hen wilde zijn. Er was een periode dat hij regelmatig samen op een festival stond met een Afro-American blues performer en ze elkaar regelmatig spraken. Na afloop van een van zijn optredens stond zijn inmiddels vriend, backstage en hij zie tegen Chris: “There’s is a black man hidden somewhere in there” terwijl hij wees op Chris. Chris kon zijn geluk niet op. Hij voegde er schertsend aan toe: “Ik heb toen gelijk een DNA test laten doen en het klopte, eindelijk de legalisatie voor mijn affiniteit en liefde voor de blues. Met recht kan ik het nu spelen.”

Chris werd met luid applaus ontvangen door een bijna uitverkocht huis, onder het publiek veel hardcore fans. In de nieuwe nog niet eerder live gespeelde song “Nobody Home”, gaf hij zijn visie op de huidige communicatie via smartphones en andere sociale media. Dollen in de studio met zijn maatje Dave Goodrich resulteerde in een versie van Chuck Berry’s “Maybellene”, gespeeld in mineur. Waar Chris en toevoegde dat hij geen song van Berry kende in deze toonsoort. Vervolgens vertelde hij over de oprechte verbazing dat Chuck op zijn negentigste vlak voor zijn dood nog een nieuw album uitbracht. Over covers gesproken! Zoals vaker bij songs van Dylan overtreft de cover het origineel. In dit geval is het zelfs alsof het een song van Chris zelf is. “Visions Of Johanna” was overigens toen die uit kwam, een reden voor hem en andere songwriters om bijna te stoppen met hun carrière. Dit was niet te over treffen. “Origin Of Species” werd geïntroduceerd als een drie minuten bespiegeling van het ontstaan van de mensheid, met excuses aan Darwin, want ook de versie uit de Bijbel werd meegenomen. De creationisten onder de luisteraars zullen ongemakkelijk op hun stoel hebben zitten schuiven, vermoed ik zo maar.

De tweede set startte met een heerlijke shuffle blues en Chris was de flow van de eerste set geenszins verloren na het veelvuldig handtekeningen uit delen bij de merchandise tafel. Een ontroerend “Lola” leidde naar de volgende rits songs, die ondanks de inzet van enkel gitaar, stem en footstomp bleven boeien. Natuurlijk kwam het bitterzoete “No Love Today” of inmiddels bekend als de “Okra Song” weer voorbij. Iemand huilend in bed in het New Orleans waar de groente /ijsco man zijn waren al zingend aan prees. Om na alle groenten genoemd te hebben eindigde met het feit dat er No Love Today in de aanbieding was. De onvoorspelbaarheid van relaties kreeg aandacht via “Change Your Mind”. “Leave The Light” On kon natuurlijk niet ontbreken. Chris wilde met deze song af sluiten, maar een staande ovatie dwong nog een encore af van de meester. Na twee uur spelen nam deze veteraan dankbaar en bescheiden afscheid van een geïnspireerd en enthousiast publiek.

1.Open Up

2.Don’t Call Me Stranger

3.Time Stands Still

- 4.Nobody Home
- 5.Down To The Sound [Chris Smither/David Goodrich]
- 6.Train Home
- 7.What It Might Have Been
- 8.Maybellene [Chuck Berry] (Arr. by Chris Smither/David Goodrich)
- 9.On The Edge
- 10.Hundred Dollar Valentine
- 11.Visions Of Johanna [Bob Dylan]
- 12.Origin Of Species

- 1.Can't Shake These Blues
- 2.The Blame's On Me
- 3.I Am The Ride
- 4.Lola
- 5.Everything On Top
- 6.Link Of Chain
- 7.Small Revelations
- 8.Never Needed It More
- 9.Drive You Home Again
- 10.By The Numbers [Chris Smither/David Goodrich]
- 11.No Love Today
- 12.Change Your Mind
- 14.Leave The Light On
- 15.Sittin' On Top Of The World [Walter Vinson/Lonnie Chatmon]

All tracks by Chris Smither except where noted

Chris Smither|vocals, acoustic guitar, foot stompin'

